

Heiden: Obsidian

[Nostalgia echo](#)

[Katarze](#)

[Trojice](#)

[Na pohřbu](#)

[Thujon](#)

[Post lux tenebras](#)

[Monomania](#)

[Pohřben před sto lety](#)

Nostalgia echo

(Dante Alighieri, Božská komedie, překlad Vladimír Mikeš)

MNOU VCHÁZÍ SE DO TRÝZNIVÉHO MĚSTA,
MNOU VCHÁZÍ SE DO VĚČNÉ BOLESTI,
MNOU VCHÁZÍ SE K TĚM, KTERÉ BŮH VĚČNĚ TRESTÁ.
MNOU DAL PÁN PRŮCHOD SPRAVEDLNOSTI,
JSEM Z BOŽÍ MOCI, DÍLEM LÁSKY JDETE,
JSEM SKLENUTA NEJVYŠŠÍ MOUDROSTÍ.
PATŘÍM K TĚM VĚCEM, KTERÉ V TOMTO SVĚTĚ
JSOU OD VĚKŮ. A NAVŽDY POTRVÁM.
ZANECHTE NADĚJE, KDO VSTUPUJETE.

Katarze

(Kverd)

Má je naposledy „černá chvíle“,
kolem nás dvou ticho, klid...
Ve smolném světě jsi jako hvězda – v bílém,
ve spáncích tepe mi krev. Tak pospěš, drahá, chci jít...

Rány chtíče prohnou tvůj hřbet,
třesoucí se rukou sebereš pomůcky z kovu.
Singe este viata, v jejím toku ukrytý svět.
S esencí života na rtech mi polibek dej.

Znovu...

Za světly toužím po kůži z hedvábí,
ze slov těch naděje prchá jak éter.

Trojice

(Kverd)

podzim myslí nade mnou větve jsou bez listí
trpká sousta hltám ze země teskně tmavé
černé hroty trní dotykem svým nezjistím
a po sté projdu po nich ve světle mihotavém *(sebeklam)*

v pavučinách úvah světem lidí protkaných
naivní je hledat původ osudových ran
a trhající listy z kronik hustě popsaných
matně hledím nazpět do projasněných rán *(apatie)*

šedé ostří kreslí šarlatově rudou mapu
za oknem deštivý den popelem zmámený
je tohle místo pro mě? proč svůj dech vnímám napůl?
před tribunálem mlčky za život souzený *(pochybnost)*

Na pohřbu

(dalias qelhma)

...zástupem žádných
následujíc rakev prostou,
vnitř idejí zrádných
čpící apatií sprostou.

Nepodoben živým
v jméno hcíplého zřím –
nemůže býti jiným –
je drze mnou, vím!

Hostem na pohřbu svém;
chápej, bytosti!
Procitnut v marnost každým dnem
odmítajíc zvrátky lítosti...

Tam, kde schrána oстане,
duše epitařu doznává;
zda nemrtvý minulým povstane
et cetera nihil poznává!

Thujon

(dalias qelhma)

Svěží jak poryv z hor ve tváři,
klidný jak hladina před bouří,
v té chvíli jiskrou zrak zazáří
a mysl utopí v hořkém kouři.

Ze sopek touhy a trýznivých snů,
kde dandy v kruhu vlastníci hledá –
na prahu pohřbu v zástupu dnů,
když nicotou v srdci rozhledu nemá;

sladké uvolnění, tak jako to prvé,
ponořen v zamrzlém prostoru chvil,
má duše koupe se v závoji krve,
jež tryská z lůna zelených víl...

Post lux tenebras

(Kverd)

Vůkol mě prach, dusivý strach... Co pohlí stín?
Cítím jej blíž, černý a těžký, spjatý s mou duší.
Oslepený – šedavé nebe – popel z něj padá.
Ohromný žár, rysy mi tuhnou v sopečné sklo.

Pominul den, vůkol je tma, s ní navždy mladá noc.
Není pro sen, ach... pro náš sen bez světél.
Naprostý klid rozlité v nás jak černá řeka.
Strávená zem, jen v propasti času znějí žalmů echa.

Monomania

(Kverd)

Černé svinstvo střepy světla přibité,
s čirou lahví ctěnou vprostřed stolu.
Chladnou rukou horko uvnitř rozlité,
zvláštní chtěnou souhrou opět spolu.

Noc je nakloněna úvahám a ubité mé smysly snění.

Ukrytý, v sobě hledajíc klíč k zahradám tajným.

Z porcelánových prstů kape hudba,
mi sedře z kůže lidství, tér.

Jediná, prokletá snad, že jsi tu pro mě?

Se světlem mě rány bolí, dusí návrat ke dnu.

Pohřben před sto lety

(dalias qelhma)

Obtěžkán démonem mysli,
ruce bezvládně podél těla,
v zapomnění všechny smysly –
čas Uvědomění – chvíle smělá!

Je tomu již mnoho let,
co pohřbeno mé jméno,
kdy do šutru črtáno několik vět –
na cestách posledních věno.

Nad hrobem kroky i nicota
a kol mě tupého ticha hluk,
v němž skelet, také jistota,
že celou mou už pouze buk.

Polibek tří cifer čekání ukončí,
lomoz, tlak a náhlá změna
rozplynutím „odpočinkem“ zatočí,
když působení nová je scéna!

Prost okovů, za sebou žalář dřevěný,
vysvobozením stal se propadlý hrob:
v čekání Poznáním stavěný,
v síle své již pražádný strop!

Promlouvám se Starobylými teď,
v universech protnut světy,
a ty, tvore planě žijící, hled':
Já ten, jenž pohřben před sto lety!